

Den smalle bog

Digitalt kulturtidsskrift. Redigeret af Jakob Brønnum. 4. årgang. ISSN: 2446-0079

Hvem er det, der skriver?

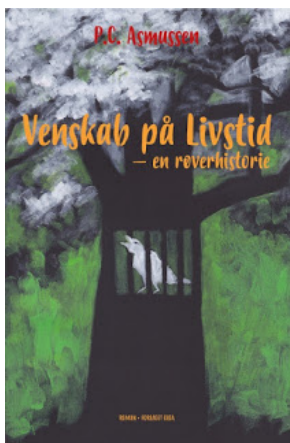
Forfattere i Den smalle bog

Læs Den smalle bog fast

Kontakt og kolofon

Kærlighedens gerninger

"På en særdeles velfortalt og underholdende måde bliver vi præsenteret for kollektivet Sall, Majgården, socialpædagogiske eksperimenter..."

Slå op i Den smalle bog

Find rundt i Den smalle bog

Den smalle bog er et tidsskrift for boganmeldelser og bringer desuden klassikerlæsninger, fra 1. jan. 2019 klummen En litterær refleksion, samt skønlitterære og essayistiske originaltekster

Midt på siden står det seneste indlæg. Øverst i højrespalten og øverst i venstrespalten står de foregående indlæg. Længere nede i højrespalten kan man læse tidsskriftet kronologisk og man kan klikke sig ind på tidsskriftets forskellige stofgrupper. Længere ned i venstrespalten er nogle af de mest læste, tidligere indlæg fremhævet. Længere nede er forskellige relevante links. Øverst på siden kan man se, hvem der skriver på Den smalle bog og hvem de skriver om.

Flere indlæg fra Den smalle bog

- Afstanden mellem en engel og et lig
Bjørn Thomsen Slagger
Forlaget Fuglekøjen
2016 107 sider, 149 kr.
Af Jakob Brønnum Jeg har været igennem flere faser i min læsning af...
- De døde kan høre, at man tænker på dem
Julia Werup Ensomme mænds død Det poetiske bureaus forlag, 150 kr.
Af Søren E. Kristoffersen At skrive om et værk er en form for psyko...
- LYKKE-PER
Lykke-Per som tidsbillede af Danmark
Klassikerlæsning.
Henrik Pontoppidan:
"Lykke-Per", 1904/05.
Bille August kommer i disse dage med en TV-serie og biografilm, der er b...

mandag den 16. september 2019

At stå der ved randen og se ned i afgrunden

SERGEJ LEBEDEV "VED GLEMSLENS RAND"
Roman, 306 sider - pris 300 kr
FORLAGET PALOMAR

Af Jes Nysten

Jeg hørte for nyligt en tysker åbent og modigt fortælle om, hvordan han gennem hele sit voksenliv har kæmpet med en skyld, der er blevet ham påført, men som han ikke bare kan ryste sig fri af. Da hans kære morfar døde - han var på det tidspunkt omkring 10 år - fik han at vide, at denne morfar, som han elskede og som havde læst for ham og hjulpet ham med mange ting, at han havde været en af de højststående nazister under 2 verdenskrig.

Her kunne ikke bruges simpel afstandtagen eller andre fortrængningsmekanismer. For det var jo hans morfar; han havde på en måde fået livet af denne mand. Så han havde ikke bare arvet diverse karaktertræk, men han følte også, at han havde "arvet" en voldsom skyld uden selv at være skyldig.

Denne historie kom jeg til at tænke på, da jeg gik igang med at læse denne på alle måder urovækkende og besættende russiske roman. Forfatteren Sergej Lebedev er trods sin unge alder men allerede med tre romaner bag sig en klart lysende stjerne på litteraturens firmament. Denne "Ved glemslens rand" er hans debutroman, som udkom i 2010, da han bare var 29 år.

Den unge unavngivne fortæller prøver at komme til klarhed over den "arv", som hans land og han selv som person slæber rundt på i nutidens Rusland.

"Glemslen" i bogens titel er det klassiske - og naturlige (?) - greb, som kan bruges til at holde styr på sit eget og sit folks historie. Det dække, der trækkes hen over det, der ikke stemmer overens med den fortælling, som skal fortælles for at dagliglivet kan leves i nogenlunde ro og mag.

Henrik Ibsens "livsløgn" har ikke tabt sin værdi, når det gælder om at stå oprejst og se fremad.

Og Ibsens spørgsmål: om vi ikke går i stykker, hvis denne "livsløgn" bliver taget fra os, har heller ikke tabt sin betydning.

Men i denne bog bevæger fortælleren sig altså hen til glemslens rand! Og vi fornemmer allerede tidligt i romanen, at det at stå der ved randen er risky business! For hvad sker, når dette fine dække forsvinder og afslører det der nede i afgrunden kommer til syne bag randen?

Vi tager en dyb indånding og følger den unge mand ind i mørket. Og det han straks er opmærksom på er, at han kun har sproget som guide - både for ham selv og for os. For som han allerede konstaterer i begyndelsen af fortællingen: "Du ser, og du tænker; og denne tekst er som et mindesmærke, som en grædemur for de døde og grædende,

Tre nye norske

Få en mail, når Den smalle bog udkommer

Email address...

DE SMALLE BØGER - Klik og se mere

- ▼ 2019 (41)
  - ▶ november (2)
  - ▶ oktober (2)
  - ▼ september (3)
    - At stå der ved randen og se ned i afgrunden
    - Forskellen på vil, kan og skal
    - Et essay om trilogeni
Øjeblikkets tilstand
  - ▶ august (4)
  - ▶ juli (4)
  - ▶ juni (5)
  - ▶ maj (4)
  - ▶ april (3)
  - ▶ marts (6)
  - ▶ februar (4)
  - ▶ januar (4)
- ▶ 2018 (43)
- ▶ 2017 (36)
- ▶ 2016 (34)

Den smalle bogs stofgrupper. "Lyrik", "Prosa" og "Essay" er originaltekster

- antologi (1)
- boganmeldelse (62)
- dagbøger (1)
- digtsamling (21)
- En litterær refleksion (5)
- essay (3)
- eventyr (1)
- fabler (1)
- faglitteratur (8)
- klassikerlæsning (11)
- kortroman (2)
- kunstbog (4)
- lyrik (3)
- noveller (3)
- prosa (5)
- prosadigt (2)
- roman (13)

Sidevisninger i alt

99,706

der ikke har andre steder at mødes end ved ordenes mur - en mur der forener døde og levende” (p 19), for “du forstår at dit hjemland er dit sprog; dets kvaliteter og dets mangler er dine iboende kvaliteter og dine mangler; du eksisterer ikke uden for sproget” (p 10).

Dette er netop det særligt inciterende ved denne roman: den unge forfatters kamp med at få sproget til at makke ret, til at blive det “redskab”, der kan bryde glemslens mørke og skabe klarhed. Det er altid svært helt at fange sprogtonen i en oversættelse, og min fornemmelse er, at russisk har lidt mere kraft og patos i sig end dansk, så derfor kan man også sine steder i denne oversættelse støde på lovlig ordrige og svulstige sætninger, der vil trætte nogle læsere. Men jeg vil fastholde, at netop denne kamp med sproget, disse konstante men ikke altid lige vellykkede forsøg på at finde de rigtige ord, gør denne unge forfatter til en, der virkelig vil noget med sproget og ikke pjatter det væk med lette og mundrette selvfølgeligheder.

Tidsmæssigt befinder vi os i 80’ernes perestrojka-tid, de store omvæltninger tid, hvor fortidens uhyrligheder skulle lægges bag, og det nye skulle iværksættes.

Omdrejningspunktet for fortælleren i hans søgen bag glemslen er den mystiske “Bedstefar To”, der ikke er egentlig familie, men nabo. En gammel blind mand, der helt tilbage fra fortællerens fødsel er selvfølgelig del af dagliglivet. Han insisterer på at tage sig af drengen, være en afgørende del af hans liv. Drengen føler sig også fascineret af ham, så der opstår et særligt venskab dem imellem.

Båndet imellem dem bliver for alvor knyttet, da Bedstefar To bliver bloddonor for drengen, da hans liv er i fare. Og netop denne fornemmelse fortælleren har af at være forbundet med Bedstefar To på denne intime måde, gør også at det, der langsomt afsløres for ham om den gamle mands fortid, nødvendigvis rammer så hårdt.

For da den gamle mand dør, begynder vandringsen bag om glemslen - helt ind i mørket, hvor fortiden begynder så småt at blive oplyst af sine modbydelige levninger. Afsløringerne af Bedstefar Tos egentlig liv, hans forbrydelser og fortrængninger bliver i fortællingen også en blotlæggelse af de enorme kollektive forbrydelser og fortrængninger, som stadig har svært ved at trænge gennem glemslens “nådige” slør.

Dette er en på alle måder ypperlig komponeret og sproglig fascinerende roman. Man bliver virkelig trukket med ind i mørket, i sumpen, i voldens og dumhedens uhyrligheder. Som nævnt kan sproget sine steder blive en anelse svulstigt, der er også afsnit, der tenderer mere filosofiske betragtninger end egentlig fortælling, men det er helt underordnet, fordi forfatteren samlet set virkelig leverer en læseoplevelse af de sjældne.

Indsendt af Anne Rye Andersson

Ingen kommentarer:

Send en kommentar

Kommenter som: Google-konto ▾

Udgiv Vis eksempel

[Nyere indlæg](#)

[Start](#)

[Ældre indlæg](#)

Abonner på: [Kommentarer til indlægget \(Atom\)](#)